

התנחלויות

זאב או גיבעון?

ביגלל שמונה קילומטרים ניצח זאב ז'בוטינסקי את גבעון התנ"כית

ליד שרידיה של עיר הגיבעונים בגדה המערבית עמדה לקום העיר קרית גיבעון. בינתיים יש בגרעין 50 מישפחות, אך זה אינו מפריע לדוברי הממשלה להודיע, כי ב"שלב הסופי יתגוררו בעיר 50 אלף תושבים. השינוי של מעבר מישפחות לעיר עדיין לא אירע אך שינוי אחר כן קרה — שינוי פתאומי בשם היישוב. ועדה השמות הממלכתית יסבה ודנה בעניין, ופה

זאב ז'בוטינסקי
הכל ביגלל 8 קילומטרים

אחד הוחלט לקרוא לעיר החדשה "גיבעת זאב", על-שמו של מנהיג התנועה הרוויזיוניסטית, זאב ("ול"דמיר") ז'בוטינסקי.

הסיבה לשינוי הפתאומי מנוסחת היטב בהודעה שהוציאה הוועדה להנצחת שמו של ז'בוטינסקי: "בהחלטה קודמת נקבע כי האתר ייקרא קרית גיבעון, אולם בדיקתם של ההיסטוריונים והארכיאולוגים בוועדה העלתה כי קיים מרחק גיאוגרפי גדול — 8 קילומטרים — בין העיר העתיקה לקום ובין העיר המקראית. על-כן החד ליטה הוועדה להמליץ על שינוי השם."

ביטוח לאומי

גיאוגל בכרך

רצח בתי מפוענה

חוכר כתאונת עבודה

המיסטרין האופף את מותו של אברהם בניטה, באוגוסט 1979, טרם פוענה. אמנם לאחרונה הגישה הפרקליטות כתביאשום נגד מורחם שניר, אחד מחברי כנופיית המפוצצים מיפו, שבו הוא נאשם כי רצח את בניטה. אך ראיות על כך טרם נשמעו.

הקורבן היה גבר כבן 40, שעבד כפועל-מאפייה ביפו. הוא היה עוזב את אשתו הצעירה שושנה ואת שני ילדיו כל לילה, בשעות הרקטנות, ורוכב על אופניו למקום עבודתו. גם בליל הרצח עזב את הבית בשעה 2.00 אחר-צות ו"שעה אחר-כך נמצא מת מיריות רובה ליד הפרדס של מישפחת שניר ביפו.

באותו זמן נרצח גם עלי שניר, ובני משפחתו נפצעו. גם רצח זה

טרם פוענה עד היום. כתחילה קישרו החוקרים את שני מקרי הרצח שהיו בקירבת זמן ומקום, אך לא מצאו כל מניע למותו של פועל המאפייה התמים, שלא היה קשור כלל עסקי מישפחת שניר. רק כאשר החלה החקירה של כנופיית המפוצצים נתגלה, לדברי התביעה, כי מוחמד שניר, שהיה נרגז עד טירוף ממותו של אחיו, יצא לכביש כשנשקו בידו וירה באדם הראשון שנקלע בדרכו. אדם זה היה בניטה.

שורדים, אסירים ומטויר-פיים. שושנה האלמנה נותרה בחוסר כל. היא קיבלה מהביטוח הלאומי קיצבת שאירים, שאינה מספיקה לכלכלת מישפחת בת שלוש נפשות. על כן פנתה ל"עורכת-הדין הצעירה גורית פיש, וביקשה ממנה לבדוק אם אין דרך להגדיל את קיצבתה. ואמנם עורכת-הדין החליטה כי בתנאי ה"אלימות השוררים כיום במדינה, הרי שרצח הוא מסיכוני הדרך של כל אדם היוצא לעבודתו. היא הגישה לביטוח הלאומי תביעה להכיר במוותו של בניטה כתאונת עבודה.

לא היתה מחלוקת כי הגבר יצא לעבודתו בזמן ובדרך שהיה עושה

אזמנה בניטה

הביטוח הלאומי הכיר

מדי יום ביומו. הוא לא סטה מדרכו וכך מצא את מותו. השאלה היחידה שנותרה היתה, האם מותו נגרם עקב סיכוני הדרך.

פיש הביאה פסיקה מארצות-אברית, הקובעת כי המונח סיכוני דרך, שבתחילה התייחס אך ורק לתאונות-דרכים, החלקה על כביש רטוב וכיוצא בזה, התרחב כיום. הוא כולל עתה גם סיכוני אלימות השוררת בכבישים. בין אם המדובר בשודדים, אסירים נמלטים או מטוירפים המהלכים חופשי ברחובות הערים.

השופט בבית הדין לעבודה, דויד מורל, קיבל את טיעוניה של ה"תובעת וקבע: "נראה לי כי דברים אלה יפים גם ביחס לערים בארצנו. בשנים האחרונות עדים אנו להתגברות הפשיעה, ורחובות העיר נעשו מסוכנים יותר. בין אם זה מדובר בהיפגעות מקרית של עובר אורח שנקלע לזירת הפשע, ובין אם המדובר בהיפגעות מחטיפת ארנק, או קריעת שרשרת מהצוואר, ובמיוחד כאשר מדובר בשעת לילה מאוחרת, באזור שומם שאינו משמש למגורים, כפי שהיה ב"מיקרה זה."

קביעה זו באשר לאלימות ב"חוצות הכרך, הביאה את השופט לראות במוותו של בניטה תאונת עבודה. האלמנה תזכה על כן ב"קיצבת תלויה, ותוכל להתפרנס ממנה בכבוד.

לציפורה בן-ישי

כאבו השיניים.

היא הלכה

למדכא. ושם

קרה לה

משהו מוזר

בצד היה מיוזון מעופש. עליו היה הולצמן מתיישב מדי פעם.

נשיקת

תודה

אך ציפורה כל זה לא היה חשוב. כאב השיניים כימעט שהטריף את דעתה, והיא היתה מוכנה לכל — רק כדי לקבל טיפול.

שיער תחת יו

ציפורה בן-ישי לא הבינה מה קורה לה. לרגע חשבה, שאולי ביגלל הכאבים היא מדמה שמרפא השיניים שלה הפך ספר.

ציפורה, צעירה נאה, בעלת גוף חטוב וקומה בינונית, הרגישה ב"שעות הערב של אחד מימי השבוע שעבר כאבים בשיניה. עד לאותו היום לא היה לה כל מגע עם רופא-שיניים. היא שאלה ידידים ל"איזה רופא לפנות. והם הפנו אותה למרפא השיניים דויד הולצמן, ש"בהדרגה בחיפה. "אנחנו מבכרים ללכת אליו בשעות הבוקר," אמרו לה. "כי בדרך כלל הוא שיכור החל מהצהריים. אבל אם אין ברירה, תלכי אליו עכשיו."

כאביה של ציפורה גברו, והיא החליטה להסתכן. תחילה סירב הולצמן לקבלה. ביגלל השעה ה"מאוחרת, אבל אחרי שתיארה בפ"י ניו את כאביה, נעתר לה.

מבט חטוף בקליניקה של המר-

..הוא גזר לי את השערות ואמר: אלוהים יעזור לי לעקור את השן!"

פא יכול היה להברית כל אדם. אולם ציפורה נאנקה מכאבים. היה זה חדר חשוך ומצחין. בתוך ד"ר רת"מגורים של הולצמן. ארון התרופות מט לנפול ובתוכו תרופות למכביר, שניכר עליהן שהן יש"נות, ואולי עבר זמנן. הריצפה מלוכלכת, הכלים המפחידים של רופא השיניים זרוקים ומלוכלכים. על מגש הכלים, הצמוד לכסא הר"מטופלים, היו מונחים תחת כלי עבודה של רופא שיניים כמה גרות.

..כך הוא גזר לי ציפורה בן-ישי מדגימה היכן בדיוק גור לה חרפא השיניים דויד הולצמן את שערותיה. ציפורה נדהמה כשהבחינה במרפא השולף מספריים.